

OCENA Muzikal

Poslednje zatočišče živosti

SLAVKO PEZDIR

Giovanni Boccaccio, Ira Ratej, Matej Krajnc, Milko Lazar: Dekameron
režija **Boris Kopal**
MGL in SNG Nova Gorica
premiera 19. 2. 2011

Na velikem odru Mestnega gledališča ljubljanskega (MGL) smo v soboto zvečer z dolgotrajnim in močnim aplavzom sprejeli premiero krstne uprizoritve izvirnega slovenskega muzikala Dekameron, kakor so ga po izbranih novelah renesančnega mojstra pripovedi Boccaccia (1313–1375) domiselno zasnovali in na oder postavili avtorica libreta in dramaturginja Ira Ratej, avtor songov Matej Krajnc, skladatelj Milko Lazar ter režiser Boris Kopal. Ambiciozna glasbenogledališka uprizoritev je nastala v koprodukciji z novogoriškim Slovenskim narodnim gledališčem (SNG), kjer bo premiera 24. marca.

Deset izbranih Boccaccievih novel (Elizabetha in Lorenzo, Čudežni kamen, Alibek, Čudež v samostanu, Žileta in Bernard, Menage à trois, Silvestra, Študent, Beseda ni konj in Filippa) nam tokrat pripoveduje in komedijantsko prostodušno uprizarja deseterica značajsko tipiziranih mladih ljudi današnjega časa, ki naj bi se pred medijsko prenapihnjeno pandemsko gripo zatekla v stavbo zapuščenega gledališča Dekameron, dokler se na koncu ne pokaže, da so bili vse bolj razigrani protagonisti pravzaprav »poskusni zajčki«
psihosocialnega znanstvenega eksperimenta (in obenem neprostoVOLJNI opazovanci resničnostnega šova) z istim naslovom, ki bo zaradi pomanjkanja javnega denarja ustavljen. Prostor gledališča,

kamor ne sežejo brezžične elektronske vezi z globaliziranim zunanjim svetom, postane za protagoniste zatočišče ustvarjalne svobode ter že pozabljenih možnosti živega in neposrednega stika z drugim(i), na kakršnega pri vsakdanjem živahnem navezovanju spletnih socialnih omrežij ter virtualnih znanstev, ljubezni in prijateljstev skorajda niso več pripravljene. V neposrednem stiku sodobnih nezadoščenih in osamljenih posameznikov s prepričljivimi protagonisti izbranih renesančnih zgodb se seveda pokaže, da se posameznikovo hrepenenje po ljubezni ter vsakršnem čutnem in čustvenem ugodju skozi stoletja ni prav nič spremenilo. Le da je nemara avtentična in polnokrvna medčloveška razmerja v sodobnem globaliziranem svetu vsakršnih medijskih hysterij, manipulacij in potrošniških nadomestkov zdaj težje navezati kot kdaj prej.

Režiser Boris Kopal je vsečasen prostor gledališkega odra (teatra mundi in teatra mortis obenem) domišljeno in tankočutno izkoristil za sredozemsko radoživo, duhovito in nabritih aktualističnih aluzij polno uprizoritev, v kateri je ves čas v središču posameznik, v prvem krogu razpet med erosom in tanatosom ter v drugem krogu izpostavljen pritiskom trenutne prevladujoče religije, ideologije in družbene razslojenosti. Ponudil je tudi brechtovsko potujeno in kabarejsko jedko predstavitev teatra kot poslednjega zatočišča žlahtnega utripanja polnokrvnega in minljivega življenja. Na asketskem in na široko razkritem prizorišču Mihe Knifca, ki mu središčno os pomenljivo določata okrogel oder na odru ter večpomenska kupola nad njim (kot vidni del univerzuma

zemeljske oble), ter v zgodovinsko, socialno in značajsko pomenljivih kostumih Lea Kulaša (in z maskami Branka Drekonje) je režiser uspešno prepletel zgodovinske prvine italijanske commedie dell'arte in pristne ljudske burke s sodobnejšimi prvini kabareta, televizijske melodrame, resničnostnega šova in westendovskega muzikala. Za zaokroženost in prepoznavnost celote je posebej zaslužen glasbeni in aranžerski prispevek skladatelja Milka Lazarja, ki z decentnimi aluzijami na izročili Kurta Weilla in Nina Rote ter s svobodnimi glasbenimi izpeljavami izvajalcem in poslušalcem ponuja dovolj privlačno in kompaktno optiko, skozi katero je na živahno dogajanje mogoč pogled z določene bistroumne razdalje. Žal kljub zanesljivi korepeticiji in glasbenem vodstvu pianista Jožija Šaleja (s sedemčlanskim spremljevalnim instrumentalnim orkestrom) razmerje med posamičnimi in zborovskimi vokali ter glasbeno spremljavo na premieri še ni bilo optimalno ter s tem v oporo zadostni razumljivosti odpetega gradiva.

V enakovredno obremenjeni in komedijantsko razigrani družini igralcev, pevcev in plesalcev (učinkovito koreografijo je prispevala Jana Menger, za govorno razplatenost pa je poskrbela lektorica Maja Cerar) so po več vlog in zborovske dele odrsko radoživo oživili Ana Dolinar Horvat, Anja Drnovšek, Ana Facchini, Gregor Gruden, Arna Hadžialjevič, Peter Harl, Gorazd Jakomini, Karin Komljanec, Tanja Ribič in Marjuta Slamič. V dveh alternacijah bo v nadaljnjih ponovitvah nastopila tudi Saša Pavlin Stošič.

Stran / Page: 15

Doseg / Reach: 129000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 377 cm²

2 / 2

IZ ZGODBE ČUDEŽ V SAMOSTANU – Na prizorišču scenografa Mihe Knifca in v kostumih Lea Kulaša (od leve) Tanja Ribič (Prva nuna), Peter Harl (Tomažek) in Arna Hadžialjević (Druga nuna). FOTO BARBARA ČEFERIN